

บทที่ 4

การอภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเพื่อศึกษาผลของการสอนแบบเพื่อนช่วยสอนที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีบริบทพหุวัฒนธรรมทางด้านภาษาต่างกัน ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดวัตถุประสงค์ สมมติฐาน วิธีการวิจัย การวิเคราะห์ข้อมูลและสรุปผลการวิจัย การอภิปรายผลและข้อเสนอแนะ รายละเอียดดังต่อไปนี้

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

1. เพื่อศึกษาว่ามีปฏิกริยาร่วมระหว่างการสอนแบบเพื่อนช่วยสอนกับบริบทพหุวัฒนธรรมทางด้านภาษาหรือไม่
2. เพื่อศึกษาผลของการสอนแบบเพื่อนช่วยสอน โดยนักเรียนใช้ภาษาไทยเป็นสื่อการสอน และการสอนแบบเพื่อนช่วยสอน โดยนักเรียนใช้ทั้งภาษาไทยและภาษามลายูถิ่นเป็นสื่อการสอน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกันหรือไม่
3. เพื่อเปรียบเทียบว่านักเรียนที่ใช้ภาษาไทยในการสื่อสารและนักเรียนที่ใช้ทั้งภาษาไทยและภาษามลายูถิ่นในการสื่อสาร เรียนโดยใช้การสอนแบบเพื่อนช่วยสอนต่างวิธี มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกันหรือไม่

สมมติฐานการวิจัย

1. มีปฏิกริยาร่วมระหว่างการสอนแบบเพื่อนช่วยสอนกับบริบทพหุวัฒนธรรมทางด้านภาษา
2. นักเรียนที่เรียนเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้การสอนแบบเพื่อนช่วยสอนต่างวิธี คือ การสอนแบบเพื่อนช่วย โดยนักเรียนใช้ภาษาไทยเป็นสื่อการสอน และการสอนแบบเพื่อนช่วยสอน โดยนักเรียนใช้ทั้งภาษาไทยและภาษามลายูถิ่นเป็นสื่อการสอน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกัน
3. นักเรียนที่ใช้ภาษาต่างกัน คือ นักเรียนที่ใช้ภาษาไทยในการสื่อสาร และนักเรียนที่ใช้ทั้งภาษาไทยและภาษามลายูถิ่นในการสื่อสาร เรียนโดยใช้การสอนแบบเพื่อนช่วยสอนต่างวิธี มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

วิธีการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำเสนอวิธีการดำเนินการวิจัยเป็นลำดับ ตั้งแต่ประชากร กลุ่มตัวอย่าง แบบแผนการวิจัย แบบแผนทางสถิติ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย และวิธีดำเนินการทดลอง ดังนี้

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ของโรงเรียนในสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาปัตตานีเขต 1 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 3,546 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553 ของโรงเรียนเดชะปัตตนยานุกูล จังหวัดปัตตานี จำนวน 80 คน จากการสมัครเข้าร่วมโครงการ และทำการคัดเลือกตามคุณสมบัติที่กำหนด

3. แบบแผนการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้แบบแผนการทดลองหลายองค์ประกอบสุ่มสุรูปพาดพิง มีการทดสอบหลังเพียงอย่างเดียว (The Posttest - Only Experiment in Generalized Randomized Block Experiment) (Kirk, 1995 : 302 - 318)

4. แบบแผนทางสถิติ

การวิจัยครั้งนี้ ใช้แบบแผนทางสถิติแบบการวิเคราะห์ความแปรปรวนสำหรับการทดลองแบบสุ่มสุรูปพาดพิง (Analysis of Variance for Generalized Randomized Block Experiment) (Kirk, 1982 : 293 - 297) โมเดลกำหนด (Fixed Model)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนรู้การสอนแบบเพื่อนช่วยสอน โดยใช้ภาษาไทยเป็นสื่อการสอน
2. แผนการจัดการเรียนรู้การสอนแบบเพื่อนช่วยสอน โดยใช้ทั้งภาษาไทยและภาษามลายูถิ่นเป็นสื่อการสอน
3. คู่มือครูในการสอนแบบเพื่อนช่วยสอน โดยใช้ภาษาไทยเป็นสื่อการสอน

4. คู่มือครูในการสอนแบบเพื่อนช่วยสอน โดยใช้ทั้งภาษาไทยและภาษามลายูถิ่นเป็นสื่อการสอน
5. แผนเตรียมนักเรียนผู้สอน
6. แผนฝึกนักเรียนผู้สอนในการทำหน้าที่เป็นผู้สอน
7. แบบทดสอบย่อยวิชาภาษาอังกฤษ
8. ใบสมัครเข้าร่วมโครงการ
9. แผนฝึกนักเรียนผู้สอน
10. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานที่ครอบคลุมบทเรียนที่สอนจำนวน 40 ข้อ
11. แผนเฉลยคำตอบ
12. นาฬิกาจับเวลา

การดำเนินการทดลอง

1. ก่อนการทดลอง

1.1 ผู้วิจัยได้ดำเนินการการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1.1.1 ใบสมัครเข้าร่วมโครงการ

ผู้วิจัยสร้างใบสมัครเข้าร่วมโครงการขึ้นมา 2 ฉบับ เป็นใบสมัครสำหรับนักเรียนผู้เรียนและใบสมัครสำหรับนักเรียนผู้สอน โดยที่ใบสมัครจะประกอบด้วยคุณสมบัติของผู้สมัคร การเตรียมตัวเข้าร่วมโครงการและสิ่งที่จะได้รับหลังจากการเข้าร่วมโครงการ

1.1.2 แผนการจัดการเรียนรู้การสอน แบบเพื่อนช่วยสอน โดยใช้ภาษาไทยเป็นสื่อการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ จำนวน 8 แผนการสอน ระยะเวลาในการสอน 16 ชั่วโมง

1.1.3 แผนการจัดการเรียนรู้การสอน แบบเพื่อนช่วยสอน โดยใช้ทั้งภาษาไทยและภาษามลายูถิ่นเป็นสื่อการสอน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ จำนวน 8 แผนการสอน ระยะเวลาในการสอน 16 ชั่วโมง

1.1.4 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน จำนวน 40 ข้อ เป็นแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน ของนักเรียนหลังเสร็จสิ้นการสอน ใช้เวลาสอบ 50 นาที โดยผู้วิจัยนำไปทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 40 คน โรงเรียนเบญจมราชูทิศ จังหวัดปัตตานีที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบโดยใช้สูตร KR - 20 ของคูเดอร์ - ริชาร์ดสัน ซึ่งได้ความเชื่อมั่น **0.864**

1.2 การคัดเลือกนักเรียนผู้สอน (Peer Tutoring)

1. คัดเลือกนักเรียนผู้สอนจากใบสมัครเข้าร่วม โครงการ ทั้งนี้พิจารณานักเรียนที่ตรงตามคุณสมบัติที่ผู้วิจัยกำหนดที่เหมาะสมสำหรับการทำหน้าที่เป็นผู้สอน
2. นำรายชื่อนักเรียนที่ได้คัดเลือกไว้มาประสานกับอาจารย์ประจำวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานของโรงเรียนเคหะปัตตานยานุกูลและอาจารย์ประจำชั้นเพื่อคัดเลือกผลการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีระดับผลการเรียนโดยรวมดี และระดับผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานในเกณฑ์ที่ดีมาก และบันทึกรายชื่อไว้
3. นำรายชื่อทั้งหมดที่บันทึกไว้มาขอคำแนะนำจากอาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ประจำวิชาและอาจารย์ผู้สอนท่านอื่น ๆ เพื่อพิจารณานักเรียนที่มีความประพฤติดี มีความรับผิดชอบตรงต่อเวลา และเป็นที่ยอมรับของเพื่อน ๆ และจดยรายชื่อนักเรียนที่มีคุณสมบัติดังกล่าวเพื่อคัดเลือกเป็นนักเรียนผู้สอน
4. ขอความช่วยเหลือจากครูประจำชั้น เพื่อขอพบนักเรียนตามรายชื่อทั้งหมด
5. ผู้วิจัยประสานพูดคุยขอความร่วมมือกับนักเรียนกลุ่มดังกล่าวเพื่อขอความร่วมมือเกี่ยวกับวิธีสอนแบบเพื่อนช่วยสอน และหน้าที่ของนักเรียนผู้สอนรวมทั้งประโยชน์ที่จะได้รับจากการสอนแบบเพื่อนช่วยสอนนี้
6. ผู้วิจัยทำการคัดเลือกนักเรียนที่มีคุณสมบัติตามข้อ 3 และมีความสมัครใจที่จะเป็นนักเรียนผู้สอน จากนั้นฝึกรวมนักเรียนกลุ่มดังกล่าวทั้งหมดและให้นักเรียนทดลองสอนให้ผู้วิจัยดูเพื่อชี้แนะบุคลิกและการสอนของแต่ละคน
7. คัดเลือกนักเรียนที่มีบุคลิกลักษณะ และรูปแบบการสอนที่เหมาะสม เพื่อเข้ารับการฝึกรวมให้เป็นนักเรียนผู้สอน
8. ฝึกรวมนักเรียนผู้สอนให้รู้วิธีการ และหลักการของการเป็นนักเรียนผู้สอนรวมทั้งสอนเนื้อหาในบทเรียน อย่างครบถ้วน เพื่อให้ นักเรียนผู้สอนสามารถสอนเพื่อนได้จริง

1.3 เตรียมนักเรียนกลุ่มตัวอย่างเข้ารับการทดลอง นักเรียนจำนวน 80 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 4 กลุ่ม กลุ่มละ 20 คน มีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. คัดเลือกนักเรียนโดยจัดทำใบสมัครเข้าร่วมโครงการ
2. จัดนักเรียนที่สมัครเข้าร่วมโครงการมาทำการคัดเลือกอีกครั้งเพื่อที่จะได้ครอบคลุมนักเรียนที่มีบริบทวัฒนธรรมภาษาไทย และนักเรียนที่มีบริบทวัฒนธรรมภาษาทั้งภาษาไทยและภาษามลายูถิ่น
3. ประสานกับอาจารย์ประจำชั้นเพื่อขอผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานของนักเรียนที่ทำการคัดเลือกจากใบสมัครไว้แล้วทั้งหมด เพื่อวิเคราะห์ผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน
4. คัดแยกนักเรียนกลุ่มที่มีบริบทวัฒนธรรมภาษาไทย และนักเรียนที่มีบริบทวัฒนธรรมทั้งภาษาไทยและภาษามลายูถิ่น โดยพิจารณาตามผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานดังนี้
 - 4.1) นักเรียนที่มีบริบทวัฒนธรรมภาษาไทย แบ่งเป็นกลุ่มย่อย ดังนี้
 - กลุ่ม A นักเรียนที่มีผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน ตั้งแต่ 1.00 - 1.99
 - กลุ่ม B นักเรียนที่มีผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน ตั้งแต่ 2.00 - 2.99
 - กลุ่ม C นักเรียนที่มีผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน ตั้งแต่ 3.00 - 3.99
 - กลุ่ม D นักเรียนที่มีผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 4.00
 - 4.2) นักเรียนที่มีบริบทวัฒนธรรมทั้งภาษาไทยและภาษามลายูถิ่นแบ่งเป็นกลุ่มย่อย ดังนี้
 - กลุ่ม E นักเรียนที่มีผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน ตั้งแต่ 1.00 - 1.99
 - กลุ่ม F นักเรียนที่มีผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน ตั้งแต่ 2.00 - 2.99
 - กลุ่ม G นักเรียนที่มีผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน ตั้งแต่ 3.00 - 3.99
 - กลุ่ม H นักเรียนที่มีผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 4.00
5. สุ่มกลุ่มตัวอย่างดังกล่าวที่ทำการคัดแยกจากผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน โดยการสุ่มแบบเจาะจง ให้ได้จำนวน 80 คน โดยกระทำดังนี้
 - 5.1) สุ่มนักเรียนที่มีบริบทวัฒนธรรมภาษาไทยมา 40 คน จากข้อ 4.1) โดยทำการสุ่มนักเรียน กลุ่ม A มา 10 คน กลุ่ม B มา 10 คน กลุ่ม C มา 10 คน กลุ่ม D มา 10 คน
 - 5.2) สุ่มนักเรียนที่มีบริบทวัฒนธรรมทั้งภาษาไทยและภาษามลายูถิ่นมา 40 คน จากข้อ 4.2) โดยทำการสุ่มนักเรียน กลุ่ม E มา 10 คน กลุ่ม F มา 10 คน กลุ่ม G มา 10 คน กลุ่ม H มา 10 คน
6. นำกลุ่มตัวอย่างจากข้อ 5 มาสุ่มเข้ารับการทดลอง (Random Assignment) โดยวิธีสุ่มแบบเจาะจงโดยดำเนินการดังนี้
 - 6.1) จัดเรียงนักเรียนกลุ่มที่มีบริบทวัฒนธรรมภาษาไทยที่สุ่มได้ตามลำดับจากผลการ

เรียนวิชาภาษาอังกฤษ จากลำดับที่ 1 - 40 และจัดเรียงนักเรียนกลุ่มที่มีบริบทวัฒนธรรมทั้งภาษาไทย และภาษามลายูถิ่นตามลำดับผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษจากลำดับที่ 1 - 40

6.2) จัดนักเรียนเข้ารับการทดลองในแต่ละกลุ่มการทดลอง ซึ่งจะจัดนักเรียนดังตาราง 6 กล่าวมาแล้วข้างต้น

7. จะได้กลุ่มทดลองทั้งหมด 4 กลุ่ม ดังต่อไปนี้

กลุ่มทดลองที่ 1 (A) การสอนแบบเพื่อนช่วยสอนโดยใช้ภาษาไทยเป็น สื่อการสอน นักเรียนในบริบทวัฒนธรรมภาษาไทยในการสื่อสาร จำนวนกลุ่มละ 20 คน

กลุ่มทดลองที่ 2 (B) การสอนแบบเพื่อนช่วยสอนโดยใช้ภาษาไทยเป็นสื่อ การสอน นักเรียนในบริบทวัฒนธรรมทั้งภาษาไทยและภาษามลายูถิ่นในการสื่อสาร จำนวนกลุ่มละ 20 คน

กลุ่มทดลองที่ 3 (C) การสอนแบบเพื่อนช่วยสอนโดยใช้ทั้งภาษาไทยและ ภาษามลายูถิ่นเป็นสื่อการสอน นักเรียนในบริบทวัฒนธรรมภาษาไทยในการสื่อสาร จำนวน กลุ่มละ 20 คน

กลุ่มทดลองที่ 4 (D) การสอนแบบเพื่อนช่วยสอนโดยใช้ทั้งภาษาไทยและ ภาษามลายูถิ่นเป็นสื่อการสอน นักเรียนในบริบทวัฒนธรรมทั้งภาษาไทยและภาษามลายูถิ่นในการ สื่อสาร จำนวนกลุ่มละ 20 คน

8. จัดนักเรียนเข้ากลุ่มเพื่อรับการสอนแต่ละวิธี ในกลุ่มย่อยกลุ่มละ 4 คน จำนวน 10 กลุ่มย่อย ปรากฏดังตาราง 9 ที่กล่าวมาแล้วข้างต้น

1.4 เตรียมจัดตารางเวลาในการทดลอง ผู้วิจัยใช้วิธีสอนทั้ง 2 วิธี โดยทำการสอนวิธีละ 2 ชั่วโมง ต่อสัปดาห์ ตามกลุ่มทดลองทั้ง 4 กลุ่ม (A B C D) ดังนั้นเพื่อจัดความลำเอียงในเรื่องเวลาและลำดับ การทดลองโดยใช้วิธีถ่วงดุลระหว่างกลุ่มทดลอง (Intergroup Counterbalancing) จึงมีผู้ช่วยวิจัยมาช่วย ในการสอนตามตารางเวลาที่จัดไว้ โดยผู้ช่วยผู้วิจัยจะมีความรู้ในเรื่องที่จะสอนและวิธีสอนทั้งสองแบบ ใกล้เคียงกับผู้วิจัยเป็นอย่างมาก

1.5 ขอความอนุเคราะห์จากผู้ปกครองเพื่อขอความร่วมมือให้นักเรียนเข้าร่วมการวิจัยในครั้งนี้ โดยการติดต่อประสานงานกับทางโรงเรียนเดชะปัตตยานุกูลเพื่อการอนุเคราะห์จากผู้ปกครองนักเรียน ที่จะทำการสอนนักเรียนในทุก ๆ วันเสาร์ ตั้งแต่เวลา 09.00 - 11.00 น.

2. ชั้นการทดลอง

2.1 ชั้นการฝึก

ผู้วิจัยทำการฝึกใช้วิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยสอนทั้ง 4 เงื่อนไข โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เป็นเวลา 1 วัน ฝึกกลุ่มละ 50 นาที เมื่อนักเรียนเข้าห้องทดลอง ผู้วิจัยชี้แจงและอธิบายขั้นตอนของการสอนแบบเพื่อนช่วยสอนโดยใช้ภาษาไทยเป็นสื่อการสอน และการสอนแบบเพื่อนช่วยสอนโดยใช้ทั้งภาษาไทยและภาษามลายูถิ่นเป็นสื่อการสอน แล้วฝึกให้นักเรียนทำตามขั้นตอนเหมือนการทดลองจริงทุกประการ เพื่อให้ให้นักเรียนเข้าใจวิธีสอน ขั้นตอนในการทำงานกลุ่มก่อนที่จะทดลองจริง และเพื่อศึกษาปัญหาของกระบวนการทดลองที่อาจจะเกิดขึ้นในขณะทดลองจริง

2.2 เตรียมห้องทดลอง

สภาพห้องเรียนที่ใช้ในการดำเนินการทดลองไม่มีเสียงรบกวนมีแสงสว่างเพียงพอ และอากาศถ่ายเทได้สะดวก จำนวน 2 ห้องเรียน จัดโต๊ะและเก้าอี้ในแต่ละกลุ่มการทดลองในแต่ละห้องเรียนเป็นกลุ่มย่อย 10 กลุ่ม กลุ่มละ 4 คน

2.3 ชั้นดำเนินการทดลองจริง

ดำเนินการสอนตามแผนการสอนที่ได้เขียนไว้ 8 แผนการสอน ตามตารางเวลาที่กำหนด

3. ชั้นทำการทดสอบหลังการสอน

เมื่อสอนนักเรียนทั้ง 4 กลุ่มครบตามแผนการจัดการเรียนรู้ ทั้ง 8 แผน แล้วจึงทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยทำแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจำนวน 40 ข้อ ใช้เวลา 50 นาที เพื่อประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษโดยดำเนินการดังนี้

3.1 แจกแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศช่วงชั้นที่ 3 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ให้กับผู้เข้ารับการทดลองอ่านคำชี้แจงวิธีการทำแบบทดสอบ

3.2 นักเรียนทำแบบทดสอบ เมื่อหมดเวลาครูเก็บข้อสอบและกระดาษคำตอบคืน

3.3 ตรวจกระดาษคำตอบเพื่อนำคะแนนที่ได้ไปวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล ดังต่อไปนี้

1. การหาคุณภาพของเครื่องมือ

1.1 การหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

1.2 การหาค่าความยาก (Difficulty) หรือค่า P ของข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

1.3 การหาค่าอำนาจจำแนก (Discrimination) หรือค่า D ของข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

1.4 การหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

โดยใช้สูตร KR - 20 ของ Kuder - Richardson

2. การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐาน

2.1 ค่ามัธยฐานเลขคณิต (Arithmetic Mean) ของคะแนนที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่ม

2.2 การหาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ของคะแนนที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่ม

2.3 ทดสอบความเป็นเอกพันธ์ของความแปรปรวน (Test of Homogeneity of Variance) ของข้อมูลก่อนการวิเคราะห์ความแปรปรวน เพื่อทดสอบว่าข้อมูลที่ได้เป็นไปตามข้อตกลงเบื้องต้นเกี่ยวกับความเป็นเอกพันธ์กันของความแปรปรวนหรือไม่ โดยใช้วิธีการทดสอบของ Hartley

2.4 วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบกลุ่มสุ่มสุรูปพาดพิง (Analysis of Variance for Generalized Randomized Block Experiment) และ โมเดลกำหนด (Fixed Model)

2.5 ทดสอบผลการทดสอบรอง (Simple Main Effects Test)

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ สามารถสรุปได้ดังนี้

มีปฏิริยาร่วมระหว่างการสอนแบบเพื่อนช่วยสอนกับบริบทพหุวัฒนธรรมทางด้านภาษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การสอนแบบเพื่อนช่วยสอนโดยนักเรียนใช้ภาษาไทยเป็นสื่อการสอน และการสอนแบบเพื่อนช่วยสอนโดยนักเรียนใช้ทั้งภาษาไทยและภาษามลายูถิ่นเป็นสื่อการสอน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน

นักเรียนที่ใช้ภาษาไทยในการสื่อสาร และนักเรียนที่ใช้ทั้งภาษาไทยและภาษามลายูถิ่นในการสื่อสาร เรียนโดยใช้การสอนแบบเพื่อนช่วยสอนต่างวิธี มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การอภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาผลของการสอนแบบเพื่อนช่วยสอนที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีบริบทพหุวัฒนธรรมทางด้านภาษา ต่างกัน โดยผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานเพื่อการทดสอบขึ้น ซึ่งในการอภิปรายผล ผู้วิจัยจะอภิปรายผลตามลำดับสมมติฐาน ดังต่อไปนี้

สมมติฐานข้อที่ 1 กล่าวว่า “มีปฏิริยาร่วมระหว่างการสอนแบบเพื่อนช่วยสอนกับบริบทพหุวัฒนธรรมทางด้านภาษา” ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า สมมติฐานนี้ได้รับการสนับสนุนจากข้อมูล และเมื่อทดสอบนัยสำคัญทางสถิติของปฏิริยาร่วม พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 [$F_{(1, 76)} = 41.018 ; P < .01$] กล่าวคือ มีปฏิริยาร่วมระหว่างการสอนกับบริบทพหุวัฒนธรรมทางด้านภาษา นั่นคือ การสอนแบบเพื่อนช่วยสอนมีอิทธิพลต่อบริบทพหุวัฒนธรรมทางด้านของภาษาของนักเรียน

การที่ผลการวิจัยเป็นเช่นนี้ อาจเนื่องมาจากการสอนโดยใช้บริบททางภาษาเดียวกันระหว่างผู้เรียนและผู้สอนย่อมส่งผลให้เกิดความรู้ ความคิด ความเข้าใจ ทักษะการเรียนรู้ เจตคติ ได้ดีกว่าผู้สอนที่ต่างบริบทภาษา ทั้งนี้เพราะความคุ้นเคยของภาษาทำให้ผู้เรียนมีความสนใจและความตั้งใจในการเรียนมากขึ้น มีส่วนร่วมในชั้นเรียน กล้าซักถามเมื่อเกิดความไม่เข้าใจ สิ่งนี้เป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้นที่จะเรียนรู้ ซึ่งทำให้ผู้เรียนเกิดความสนุกสนาน สามารถที่จะโต้ตอบกับ

ผู้สอนในการทำกิจกรรมต่าง ๆ สิ่งหนึ่งที่ผู้วิจัยได้สังเกตในช่วงการเก็บข้อมูล พบว่า นักเรียนที่พูดสองภาษาโดยส่วนใหญ่แล้วจะมีกลุ่มเพื่อนที่ใช้สองภาษาเหมือนกับตน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะภาษามีอำนาจหรือพลัง (ควมณ จิตรจ้านง, 2553 : 89 - 90) ที่จะทำให้นักกลุ่มหนึ่งรู้สึกถึงความเป็นพวกเดียวกัน ความไว้วางใจกัน โดยเฉพาะในวัยเรียนเด็กจะให้ความสำคัญกับกลุ่มเพื่อนมาก พระบรมครู (2548 : ออนไลน์) กล่าวว่า การใช้ภาษาเป็นสิ่งสำคัญมาก ภาษาเป็นสื่อแห่งความเข้าใจ ไม่ควรให้ภาษาเป็นอุปสรรค ภาษาใดเข้าใจกันมากที่สุด ต้องพูดภาษานั้น ซึ่งประเทศไทยมีภาษาถิ่นอยู่มาก การจะเข้าถึงประชาชนจำเป็นต้องพูดภาษาถิ่นของเขาเพราะเขาเข้าใจได้ดีที่สุด สอดคล้องกับการวิจัยของ นัสนรินทร์ บารู (2542 : บทคัดย่อ) ศึกษาผลของการใช้ภาษาถิ่นประกอบการสอน โจทย์ปัญหาที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ในจังหวัดปัตตานี พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนที่ใช้คำในภาษามลายูถิ่นประกอบการสอน โจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนที่ใช้ภาษาไทยเพียงอย่างเดียวในการสอน โจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ เสาวภา กาญจนะ (2546 : ออนไลน์) ศึกษาความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนพูดสองภาษาที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้นิทานพื้นบ้านเป็นสื่อ พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้นิทานเป็นสื่อมีความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ ชลิตา จันทรสว่าง (2550 : 82 - 84) ศึกษาการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการเรียนรู้ของนักเรียนที่ใช้ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแม่ที่เรียนจากบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่ใช้เสียงบรรยายภาษาไทยและเสียงบรรยายสองภาษา พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนจากบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่ใช้เสียงบรรยายภาษาไทย กับนักเรียนที่เรียนจากบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่ใช้เสียงบรรยายสองภาษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั้นหมายความว่า นักเรียนที่ใช้ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแม่เมื่อเรียนจากบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่ใช้เสียงบรรยายสองภาษา มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนจากบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่ใช้เสียงบรรยายภาษาไทย ดังที่ กมลรัตน์ คนองเดช (2540 : 77) ได้กล่าวว่า ในการสอนภาษาไทยแก่นักเรียนสองภาษานั้น ครูต้องจัดประสบการณ์ต่าง ๆ ที่อยู่ในใกล้ตัวเด็กจะช่วยให้เด็กได้เข้าใจความหมาย ในกรณีที่จำเป็นก็อาจแปลเป็นภาษาถิ่นหรือภาษาแม่เป็นครั้งคราวได้ โดยใช้กิจกรรมการสนทนา การเล่นเกม การร้องเพลง การเล่านิทาน จะช่วยให้เด็กเรียนรู้ภาษาไทยได้ดียิ่งขึ้น เช่นเดียวกันกับการสอนภาษาที่สองแก่นักเรียนสองภาษาควรให้นักเรียนได้อยู่ในสิ่งแวดล้อมทั้งสองภาษาจะทำให้เด็กเรียนรู้ภาษาได้ดี เนื่องจากการเรียนภาษาที่สองในสิ่งแวดล้อมที่แตกต่างจากภาษาแม่ อาจทำให้เกิดการถ่ายถอดการเรียนรู้ในเชิงลบได้

ด้วยเหตุนี้ นักเรียนที่ใช้ภาษามลายูถิ่นที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตกต่ำย่อมเป็นผลสะท้อนจากการจัดการศึกษาที่ยังไม่สอดคล้องกับวิถีชีวิต วัฒนธรรม และความต้องการพื้นฐานของประชากรในพื้นที่อย่างแท้จริง จากการศึกษาภาคบังคับของรัฐจัดการเรียนการสอนด้วยภาษาไทยซึ่งเป็นภาษา

ราชการ และใช้สื่อการเรียนการสอนเป็นภาษาไทย ภาษามลายูถิ่นจึงไม่มีความสำคัญในระบบ การศึกษาสามัญ เป็นสาเหตุประการหนึ่งที่ทำให้ประชาชนส่วนหนึ่งรู้สึกไม่ได้รับการยอมรับว่าเป็น ส่วนหนึ่งของสังคมที่มีศักดิ์ศรีและคุณค่าเท่าเทียมกัน (ปรารธนา กาลเนาวกุลและคณะ, 2550 : 937 - 938) อันส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

สมมติฐานข้อที่ 2 กล่าวว่า “นักเรียนที่เรียนเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้การสอนแบบเพื่อน ช่วยสอนต่างวิธี คือ การสอนแบบเพื่อนช่วยสอนโดยนักเรียนใช้ภาษาไทยเป็นสื่อการสอน และการสอน แบบเพื่อนช่วยสอนโดยนักเรียนใช้ทั้งภาษาไทยและภาษามลายูถิ่นเป็นสื่อการสอน มีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกัน” ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเพื่อนช่วยสอนโดยใช้ภาษาไทยเป็นสื่อการสอน และ นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเพื่อนช่วยสอนโดยใช้ทั้งภาษาไทยและภาษามลายูถิ่นเป็นสื่อการสอน ไม่ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ [$F_{(1,76)} = 0.37 ; P > .05$] ดังนั้น สมมติฐานข้อนี้จึงไม่ได้รับการ สนับสนุนจากข้อมูล สะท้อนให้เห็นว่า วิธีสอนแบบเพื่อนช่วยสอนที่ต่างบริบทกันส่งผลต่อ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน

การที่ผลการวิจัยเป็นเช่นนี้ อาจเนื่องมาจากการสอนแบบเพื่อนช่วยสอนเป็นกระบวนการสอน ที่ต่างกันไปเพื่อที่จะให้นักเรียนเกิดสภาพการเรียนรู้อยู่แล้ว ดังนั้นไม่ว่าจะใช้กับวิธีสอนแบบใดก็ สามารถพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้ดีขึ้นได้ และเป็นเพราะรูปแบบการสอน แบบเพื่อนช่วยสอนเป็นลักษณะที่ผู้สอนกับผู้เรียนสามารถมีปฏิสัมพันธ์กัน โดยตรงได้เป็นอย่างดี จึง อื้ออำนวยการเรียนรู้อันช่วยบรรเทาความเครียดในการเรียนการสอนเป็นอย่างดี การที่ผู้เรียนได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนเรียนรู้ กันเองโดยนักเรียนฝ่ายหนึ่งเป็นผู้เรียนอีกฝ่ายหนึ่งเป็นผู้สอนช่วยให้สามารถที่จะพัฒนาผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนของนักเรียนได้ และเนื่องจากต่างเป็นนักเรียนที่อยู่ในวัยเรียนด้วยกันจึงไว้วางใจเพื่อนและมี เพื่อนเป็นที่ปรึกษา ซึ่งงานวิจัยที่ได้กล่าวถึงการสอนแบบเพื่อนช่วยสอนที่สามารถพัฒนาผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียน ของนักเรียน อาทิเช่น สุธิดา เศรษฐการและอริยา คูหา (2550 : 457 - 458) ศึกษาผลของ การสอน โดยเพื่อนช่วยสอนที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 2 ที่มีรูปแบบการคิดแตกต่างกัน พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยเพื่อนช่วยสอนมีผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ และ รัชณี งอกศิริ (2550 : 122 - 124) ศึกษา การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความสามารถในการให้เหตุผลทางคณิตศาสตร์ และเจตคติต่อ วิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 เรียน โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วย เพื่อนเป็นรายบุคคล (TAI) และการเรียนรู้ตามคู่มือครู พบว่า แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อน ช่วยเพื่อนเป็นรายบุคคล (TAI) ช่วยให้นักเรียนมีความสามารถในการให้เหตุผลทางคณิตศาสตร์ได้ดีกว่า

นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยต่างประเทศมาสนับสนุนการสอนแบบเพื่อนช่วยสอนที่ส่งผลให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียน อาทิเช่น Brown (1981 : 1457 - A), McKeton (1982 : 710 – A), Kamps, Barbetta, Leonard and Delquadri (1994) , Chum and Winter (1999)

สมมติฐานข้อที่ 3 กล่าวว่า “นักเรียนที่ใช้ภาษาต่างกัน คือ นักเรียนที่ใช้ภาษาไทยในการสื่อสาร และนักเรียนที่ใช้ทั้งภาษาไทยและภาษามลายูถิ่นในการสื่อสาร เรียนโดยใช้การสอนแบบเพื่อนช่วยสอนต่างวิธี มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกัน” ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนในบริบทวัฒนธรรมไทย สูงกว่านักเรียนในบริบทวัฒนธรรมทั้งภาษาไทยและภาษามลายูถิ่น และจากการทดสอบความมีนัยสำคัญทางสถิติ พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 [$F_{(1,76)} = 4.437 ; P < .05$] ดังนั้นสมมติฐานข้อนี้จึงได้รับการสนับสนุนจากข้อมูลซึ่งกล่าวได้ว่า บริบทวัฒนธรรมภาษาที่ต่างกันย่อมส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเมื่อเรียนโดยใช้การสอนแบบเพื่อนช่วยสอนต่างวิธี สะท้อนให้เห็นว่านักเรียนที่ใช้เพียงภาษาไทยมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงกว่า นักเรียนที่ใช้ทั้งภาษาไทยและภาษามลายูถิ่นซึ่งเป็นนักเรียนสองภาษา

การที่ผลการวิจัยเป็นเช่นนี้ อาจเนื่องมาจากนักเรียนที่ใช้สองภาษาคือใช้ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแม่และภาษาไทยเป็นภาษาที่สองมีอุปสรรคต่อการเรียนการสอน การติดต่อสัมพันธ์กันระหว่างคนไทยด้วยกัน จึงส่งผลให้การรับรู้ข้อมูลด้านภาษาไทยไม่สมบูรณ์และไม่ถูกต้อง เมื่อเด็กเข้าในโรงเรียนตามเกณฑ์การศึกษาค่าบังคับจึงประสบกับปัญหาด้านการใช้ภาษาไทย และด้วยเหตุที่ในการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนทั่วไปใช้ภาษาไทยเป็นภาษาหลักในการสื่อสาร เด็กก็จะประสบปัญหาในการเรียนรู้ การที่ผู้เรียนรู้ภาษาหนึ่งแล้วมาเรียนภาษาใหม่ย่อมเกิดความสับสน (สุชนี สุขตระกูล, 2526 : 6) สอดคล้องกับ Hurlock (1964 : 242) ได้กล่าวว่า เด็กที่ใช้ภาษาเฉพาะกับครอบครัวมาก ๆ ทำให้ภาษานั้นเป็นภาษาเด่นของเด็ก เมื่อต้องเรียนภาษาใหม่เป็นภาษาที่สองที่โรงเรียนเด็กจะเรียนได้ช้า เพราะการรบกวนของภาษาแรก กล่าวคือ เนื่องจากเด็กที่ใช้ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแม่ไม่ได้ใช้ภาษาไทยในชีวิตประจำวัน จึงมีความเคยชินกับการใช้ภาษาแม่ทำให้เกิดปัญหาเมื่อเรียนโดยใช้ภาษาไทยเกิดการถ่ายโยงทางลบส่งผลไปถึงการเรียนวิชาอื่น ๆ ด้วย เพราะการสอนวิชาอื่น ๆ ก็ต้องใช้ภาษาไทยเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้หรืออาจกล่าวได้ว่าภาษาไทยเป็นหัวใจหลักของทุกวิชา ดังที่ รัตนา ศิริพานิช (กระทรวงศึกษาธิการ, 2538 : 12) พบว่า นักเรียนแรกเข้าเรียนที่พูดภาษามลายูที่บ้านมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อ่าน เขียน และเลขคณิตต่ำกว่านักเรียนในภาคกลางที่ใช้ภาษาไทยเป็นประจำและยังต่ำกว่านักเรียนที่พูดภาษาถิ่นอื่น ๆ หากนักเรียนเหล่านี้ได้รับการปูพื้นฐานทางภาษาไม่ดีก็จะกลายเป็นปัญหาสะสมทำให้เกิดเจตคติที่ไม่ดีต่อภาษาไทย เกิดปัญหาการเรียนการสอนอย่างยิ่งและยังส่งผลกระทบต่อการเรียนในระดับสูงขึ้นไป มาเรียม นิลพันธ์ (2529) ศึกษาอิทธิพลของคำ

แวดล้อมและการทบทวนที่มีต่อการอ่านคำใหม่ของนักเรียนที่พูดภาษาแม่ต่างกัน พบว่า นักเรียนกลุ่มที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาแม่ใช้จำนวนครั้งการเรียนรู้น้อยกว่านักเรียนกลุ่มที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแม่ นั่นแสดงว่า นักเรียนที่พูดภาษาไทยภาษาเดียวเรียนการอ่านคำได้ดีกว่านักเรียนที่พูดสองภาษา Lopez (1980 : 1966 - A) ได้ศึกษาเรื่องผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กสัญชาติอเมริกันเชื้อสายแม็กซิกันในโครงการสอนสองภาษาสองวัฒนธรรม กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กในโรงเรียนประถมศึกษาเกรดหนึ่งถึงเกรดสาม โดยใช้แบบทดสอบวัดความเข้าใจทักษะพื้นฐานด้านการอ่าน และคณิตศาสตร์ พบว่า เด็กสัญชาติอเมริกันเชื้อสายแม็กซิกันที่เรียนในโครงการสอนโดยใช้ภาษาเดียว มีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านและคณิตศาสตร์ สูงกว่าเด็กสัญชาติอเมริกันเชื้อสายแม็กซิกันที่เรียนในโครงการสอนสองภาษาสองวัฒนธรรมอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 Maconnell (1980 : 1997 - A) ศึกษาประสิทธิภาพในการสอนสองภาษาเป็นรายบุคคลสำหรับนักเรียนในชนกลุ่มน้อย โดยแบ่งกลุ่มตัวอย่างเป็นสองพวก ได้แก่ กลุ่มนักเรียนที่เรียนโดยใช้ภาษาสเปนภาษาเดียวกับกลุ่มนักเรียนที่เรียนโดยใช้ภาษาสเปนและภาษาอังกฤษ โดยใช้การทดสอบทางด้านคำศัพท์ภาษาสเปน คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ด้านคณิตศาสตร์และความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ พบว่า คะแนนจากผลการสอนเมื่อเริ่มสอนด้านคำศัพท์ภาษาสเปนและคณิตศาสตร์ ของกลุ่มนักเรียนที่เรียนโดยใช้ภาษาสเปนภาษาเดียว สูงกว่ากลุ่มนักเรียนที่เรียนโดยใช้ภาษาสเปนและภาษาอังกฤษ Madrid and Garcia (1981 : 624 - 631) ศึกษาเกี่ยวกับแบบของการปฏิเสธในภาษาอังกฤษของนักเรียนที่พูดสองภาษาและภาษาเดียว แบ่งออกเป็น 2 กลุ่มคือ กลุ่มนักเรียนที่พูดภาษาเดียวจะพูดภาษาอังกฤษ ส่วนนักเรียนที่พูดสองภาษาจะพูดภาษาสเปนเป็นภาษาที่หนึ่ง และพูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง พบว่า นักเรียนที่พูดภาษาเดียวใช้แบบปฏิเสธได้ถูกต้องมากกว่านักเรียนที่พูดสองภาษา แสดงว่า นักเรียนที่พูดภาษาเดียวสามารถที่จะเรียนรู้ได้ดีกว่านักเรียนที่พูดสองภาษา Garbe (1985 : 39 - 42 อ้างถึงใน ประเมษฐ์ มุณีแนม, 2534 : 47) ศึกษาเรื่องคำศัพท์ทางคณิตศาสตร์กับนักเรียนที่มีความแตกต่างทางวัฒนธรรม พบว่า นักเรียนที่พูดภาษาเดียวมีความเข้าใจโมโนทัศน์เกี่ยวกับคำศัพท์ทางคณิตศาสตร์ดีกว่านักเรียนที่พูดสองภาษา

ถึงแม้ในการศึกษาครั้งนี้ของผู้วิจัยได้ให้นักเรียนสองภาษาได้มีโอกาสสอนเด็กสองภาษาด้วยกัน ในท่ามกลางวัฒนธรรมเดียวกัน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก็ยังต่ำกว่านักเรียนที่ใช้เพียงภาษาเดียวด้วยเหตุนี้อาจเป็นเพราะการเรียนรู้ที่สั่งสมตั้งแต่ระดับชั้นอนุบาล ชั้นประถมศึกษา ส่งผลต่อการเรียนรู้ในปัจจุบัน เด็กที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาเดียวย่อมมีการเรียนรู้ที่ดีกว่า เนื่องจากโรงเรียนจะใช้ภาษาไทยในการจัดการเรียนการสอน ส่วนนักเรียนสองภาษาที่ใช้ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแม่และภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ได้รับการถ่ายทอดความรู้จากครูผู้สอนตั้งแต่ระดับชั้นอนุบาล ชั้นประถมศึกษา จากครูผู้สอนที่พูดภาษาไทย ความรู้ ความเข้าใจในการเรียนก็ไม่ได้เกิดขึ้น สอดคล้องกับ Laosa (1975 : บทคัดย่อ) ศึกษาการใช้ภาษาของเด็กที่พูดสองภาษาที่มาจากสิ่งแวดล้อมทางสังคมที่แตกต่างกัน พบว่า การใช้ภาษาของแต่ละสังคมมีผลต่อภาษาอังกฤษมาก ทำให้เรียนรู้ภาษาอังกฤษได้ช้าลงโดยเฉพาะกลุ่ม

เม็กซิกันอเมริกันเกิดการแทนที่ภาษาแม่มากที่สุด คือ ภาษาแม่เดิมส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ จากการวิจัยนี้ชี้ให้เห็นว่าภาษาแม่ตามรบกวนการเรียนภาษาที่สอง ดังที่ สุนันทามัน เศรษฐวิทย์ (2544 : 1) ได้กล่าวว่า ภาษาไทยเป็นทักษะพื้นฐานที่จำเป็นสำหรับนักเรียน นิสิต นักศึกษา และบุคคลทั่วไป เพื่อใช้ในการศึกษาหาความรู้และใช้ในการทำงาน ดังนั้นการฝึกฝนเพื่อให้เกิดทักษะทางภาษาไทยจึงมีความสำคัญและจำเป็น เพราะการติดต่อทางราชการหรือการสอนในโรงเรียนนั้นจะใช้ภาษาไทยกลาง จึงทำให้ภูมิภาคต่าง ๆ ในประเทศไทยที่ผู้เรียนยังมีการใช้ภาษาถิ่นเป็นปัญหาที่สำคัญปัญหาหนึ่ง ที่ควรให้ความสนใจและได้รับการปรับปรุงแก้ไขอย่างจริงจัง เนื่องจากนักเรียนต้องเรียนวิชาต่าง ๆ ด้วยภาษาไทยกลางซึ่งมีลักษณะคล้ายกับให้นักเรียนไทยเรียนวิชาต่าง ๆ ด้วยภาษาอังกฤษ ด้วยเหตุนี้เองนักเรียนที่พูดภาษาถิ่นของตนจึงมีความรู้่น้อยเมื่อเปรียบเทียบกับนักเรียนที่พูดภาษาไทยกลาง (พระบรมครู, 2548 : ออนไลน์) สำหรับผู้เรียนที่ใช้ภาษาถิ่นเป็นภาษาแม่ก็จะใช้ภาษาไทยกลางเป็นภาษาที่สอง กรณีนี้ก็ไม่ได้ต่างจากผู้เรียนที่ใช้ภาษาอื่นที่มีใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่ จะก่อให้เกิดปัญหาในด้านการเรียนการสอนเช่นกัน

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับครูผู้สอนและบุคลากรทางการศึกษา

1.1 จากการผลวิจัยทำให้ได้ทราบถึงปฏิกริยาร่วม (Interaction) ระหว่างการสอนแบบเพื่อนช่วยสอนและบริบทพัฒนาธรรมชาติภาษา ครูผู้สอนควรมีการนำวิธีสอนที่ถูกต้องให้เหมาะสมกับนักเรียนในแต่ละวัฒนธรรมภาษา เพื่อที่จะช่วยให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงขึ้น โดยมีข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการนำวิธีสอนแบบเพื่อนช่วยสอนทั้งสองวิธีมาประกอบการสอนไปประยุกต์ใช้ในเชิงปฏิบัติให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลดังนี้

1.1.1 ขณะทำการสอน โดยวิธีสอนแบบเพื่อนช่วยสอนครูควรสังเกตและให้คำแนะนำอย่างใกล้ชิด คอยให้คำปรึกษาและช่วยเหลือเมื่อนักเรียนเกิดปัญหาอย่างใกล้ชิด

1.1.2 ครูควรเตรียมเนื้อหาที่เหมาะสมกับระดับความสามารถของนักเรียนผู้สอน ซึ่งมีความยากง่ายระดับปานกลาง เพื่อนักเรียนจะได้ทำงานได้เสร็จตามเวลาที่กำหนด

1.1.3 ครูควรมีการประเมินผลการเรียนการสอนของนักเรียนทุกครั้งหลังการสอน เพื่อนักเรียนผู้สอนจะได้ทราบถึงข้อบกพร่องและทำการแก้ไขโดยนำมาพัฒนาการสอนครั้งต่อไป และการประเมินผลการเรียนรู้ควรมีการประเมินตามสภาพจริง เช่น มีการสังเกตและบันทึกหลังการสอน พร้อมทั้งมีการสอบถาม โดยให้นักเรียนผู้เรียนทำการประเมินนักเรียนผู้สอน

1.2 การที่บุคลากรทางการศึกษาและผู้ที่เกี่ยวข้อง ได้ทราบถึงปฏิภริยาร่วม (Interaction) ระหว่างการสอนแบบเพื่อนช่วยสอนและบริบทพัฒนาธรรมชาติภาษาว่าการสอนแบบเพื่อนช่วยสอนวิธีใดเหมาะสมกับบริบทพัฒนาธรรมชาติภาษารูปแบบใดมากที่สุดแล้ว อาจใช้เป็นแนวทางในการนำการสอนแบบเพื่อนช่วยสอน โดยการนำภาษาถิ่นเข้ามาประยุกต์ บูรณาการ ในการประกอบกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้สื่อโดยมีการกำหนดลงไปเป็นหลักสูตรอย่างชัดเจน เพราะจะทำให้นักเรียนมีความตั้งใจและสนใจในการเรียนอีกทั้งช่วยให้นักเรียนเกิดความพร้อมและมีทักษะทางการใช้ภาษาที่ดีต่อไปในการเรียนระดับที่สูงขึ้นได้

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

ควรมีการวิจัยศึกษาผลของการสอนแบบเพื่อนช่วยสอนทั้งสองวิธีที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีบริบทพัฒนาธรรมชาติทางด้านภาษาต่างกัน

- ในระดับอื่น ๆ เช่น ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เป็นต้น
- ในกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เช่น ภาษาไทย คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ศิลปศึกษา เป็นต้น
- ตัวแปรอื่น ๆ เพื่อดูว่ามีปฏิภริยาร่วมหรือไม่ เช่น เจตคติ การรับรู้ความสามารถของตนเอง ความภาคภูมิใจในตนเอง ความสามารถในการแก้ปัญหา ทักษะทางสังคม เป็นต้น
- เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กกลุ่มดังกล่าว
- ควรมีการขยายเวลาในการทดลอง